

Διάλεξη του Νίκου Λυγερού με θέμα:

"Όταν παλεύει ο Πόντος, παλεύει και η Ανθρωπότητα"

Πλατεία Ελευθερίας Δράμας.

Πέμπτη 18 Μαΐου 2017

Νομίζω ότι είστε έτοιμοι. Θα αρχίσω απλά για να μην σας ξαφνιάσω με το τέλος. Ο Πόντος αν είναι αγώνας που βοηθάει την Ανθρωπότητα είναι επειδή είναι δίκαιος. Δεν πρόκειται μόνο για τον Πόντο με το ποντιακό στοιχείο, πρόκειται για τους Έλληνες του Πόντου και αυτοί οι Έλληνες είναι αυτοί που δείχνουν το παράδειγμα στην Ελλάδα κι όχι μόνο. Αυτό που πρέπει να συνειδητοποιήσουμε είναι ότι κάθε φορά που κάνουμε ένα βήμα μπροστά, προς το θέμα της αναγνώρισης, κάθε φορά είναι ένα βήμα και για την ίδια την Ανθρωπότητα. Πολλοί από εσάς μιλάτε για τον Πόντο σαν να ήταν μια χαμένη πατρίδα, ακόμα και τώρα. Έχει ενδιαφέρον, γιατί δεν ακούτε τους Πόντιους. Οι Πόντιοι τραγουδούν για μένα μόνο ένα τραγούδι, κανένα άλλο, και αφορά την Κωνσταντινούπολη. Και γι' αυτό ο αετός του Πόντου κοιτάζει την Κωνσταντινούπολη. Άρα όταν νομίζετε ότι ο Πόντος είναι μόνο και μόνο το σύνθημα ή ένα μοιρολόι, είναι ότι ξεχάσατε τον στόχο. Ο στόχος είναι ότι τα κατεχόμενα πρέπει να απελευθερώνονται όσο και να είναι η διάρκεια αυτής της απελευθέρωσης. Ο Πόντος είναι κατεχόμενο, η Θράκη είναι κατεχόμενο με την Κωνσταντινούπολη. Μπορεί να σας ξαφνιάζει, ειδικά αν είστε ραγιάδες, αλλά να θυμάστε ότι οι Ισπανοί έκαναν 600 χρόνια ν' απελευθερωθούν κι έχουν περάσει μόνο 2 αιώνες από τότε που έχουμε κάνει την επανάσταση. Πολλοί από εμάς, λοιπόν, βλέπουν τον Πόντο μ' έναν λανθασμένο τρόπο. Δεν συνειδητοποιούν ότι είναι ένας χώρος στον οποίο θα επιστρέψουμε, δεν συνειδητοποιούν ότι αυτό που γίνεται και που βλέπουν καθημερινά και ακούν για τους Κούρδους, για τους Αρμένιους, για το Κουρδιστάν, για τη Συνθήκη Σεβρών, δεν καταλαβαίνουν ότι αφορά τον δικό τους αγώνα. Αυτοί όμως που το καταλαβαίνουν, τον συνεχίζουν ακόμα και μόνοι τους, γιατί δείχνουν το παράδειγμα. Πρέπει, λοιπόν, να συνειδητοποιήσουμε ότι αυτό που μας λείπει ο Πόντος είναι ότι ο μεγαλύτερος πόνος δεν είναι να χάνεις τον Πόντο, είναι να μην σκέφτεσαι την Κωνσταντινούπολη. Ο Έλληνας του Πόντου είχε μόνο ένα σημείο αναφοράς και το ίδιο είχε και ο Κολοκοτρώνης, την Κωνσταντινούπολη. Αν το ξεχνάμε αυτό έχουμε την εντύπωση ότι απλώς είμαστε σ' ένα κοιμητήριο κι επειδή πέρασαν οι 40 μέρες πρέπει να ξανάρθουμε. Δηλαδή πάλι καλά που υπάρχει η παράδοση, γιατί αλλιώς δεν θα πηγαίναμε. Η επέτειος δεν είναι φτιαγμένη μόνο και μόνο για να θυμόμαστε, είναι για να προετοιμαζόμαστε για το μέλλον. Πόσοι από εσάς θα πήγαιναν στον Πόντο αν ήταν ελεύθερος; Αυτό είναι το ερώτημα, το αληθινό ερώτημα. Γιατί μόνο αυτοί που θα

επέστρεφαν είναι πραγματικά επικίνδυνοι για τον γενοκτόνο. Πολλοί από εμάς σε όλη την Ελλάδα έχουν την εντύπωση ότι η Τουρκία είναι πανίσχυρη και δεν μπορεί να αλλάξει τίποτα. Η Τουρκία έχει αποδείξει με το θέμα της γενοκτονίας ότι είναι ανίκανη. Ακόμα και μια γενοκτονία δεν κατάφερε να την ολοκληρώσει. Όλοι εσείς που ζείτε είστε η απόδειξη της ήττας της, είστε η απόδειξη ότι δεν μπορεί να οργανώσει ούτε αυτό το έγκλημα. Αυτό που πρέπει, λοιπόν, να συνειδητοποιήσουμε, κι ας ξαφνιάζει μερικούς και μερικές, είναι ότι εμείς είμαστε εδώ ακόμα και μετά. Δεν μπορείτε να φανταστείτε πόσο ενοχλητικό είναι για τον γενοκτόνο να υπάρχει ακόμα το θύμα. Κι ενώ θεωρούσε ότι κανένας πια δεν θα ασχολιόταν με αυτό, ποτέ δεν ήμασταν τόσοι πολλοί να ασχολιόμαστε με την αναγνώριση της γενοκτονίας του Πόντου. Κάθε χώρα που μας αναγνωρίζει, κάθε πολιτεία που μας αναγνωρίζει είναι και πάλι μια ήττα μιας στρατηγικής που μερικοί από εσάς θεωρούν ότι ήταν αήττητη. Δεν είναι κάτι το σημαντικό να είσαι της βαρβαρότητας, αυτό που είναι σημαντικό είναι να είσαι της Ανθρωπότητας. Είναι σίγουρα πιο δύσκολο, είναι σίγουρα πιο επίπονο, αλλά είναι το μόνο που αξίζει. Αν το σκεφτούμε ορθολογικά τότε θα δούμε ότι αν οι Έλληνες έφτιαξαν την στρατηγική, την έφτιαξαν για να πολεμούν ανθρώπους που είναι πιο ισχυροί από αυτούς. Ο Ελληνισμός έχει δώσει το παράδειγμα στην Ανθρωπότητα, ότι δεν είναι πάντα ο ισχυρός που νικάει, είναι αυτός που επιμένει, είναι αυτός που δεν ξεχνά, είναι αυτός που επιστρέφει μετά την μάχη. Εδώ η μάχη δεν έχει σχέση με τον πόλεμο, έχει σχέση με τα ανθρώπινα δικαιώματα, έχει σχέση με τα Δικαιώματα της Ανθρωπότητας. Όσοι δεν τα γνωρίζουν ας τα μάθουν, όσοι δεν τα έχουν ακούσει, σήμερα τα άκουσαν. Το θέμα είναι τι θα κάνουμε με αυτά. Η Ανθρωπότητα έχει το δικαίωμα να προστατεύει τον εαυτό της, η Ανθρωπότητα έχει το δικαίωμα να ζει εκεί που ζούσε και κανένας δεν μπορεί να το διώξει όσο βάρβαρος κι αν είναι. Άρα ο αγώνας για τον Πόντο είναι ένας αγώνας για την Ανθρωπότητα. Αυτό πρέπει να έχετε στο μυαλό σας κι όχι απλώς να κοιτάζετε ποιος είναι από εκεί και ποιος δεν είναι. Είμαστε όλοι Έλληνες εδώ. Οι Έλληνες στην Ανθρωπότητα φημίζονται για ένα πράγμα, βοηθούν τους άλλους. Εδώ έχουμε μερικούς που δεν μπορούν να τα βρουν μεταξύ τους. Για να καταλάβετε πόσο κόπανοι είναι και προσπαθούμε μετά να δώσουμε το παράδειγμα, ποιο παράδειγμα; Αφού το δίνουμε ήδη. Είμαστε ήδη η αιχμή του δόρατος σ' αυτόν τον αγώνα. Όταν κάνετε μνημεία να τα βάζετε εκεί που πρέπει, εκεί που ενοχλούν τον θύτη, αλλιώς δεν έχει νόημα, δεν είναι ανάγκη να τα κάνετε. Δεν είναι ανάγκη να βάζετε μνημεία όπου θέλετε, επειδή απλώς βρήκατε μια θέση. Να διεκδικείται μια θέση. Ένα μνημείο εδώ στη Δράμα, αν έχει μια θέση, το έχει εδώ, σ' αυτήν εδώ την κεντρική πλατεία. Αλλά όχι μόνο ένα μνημείο για κάποιους, ένα μνημείο για τους Έλληνες του Πόντου, για τους Θρακιώτες, για τους νέους για όλους τους Έλληνες που έχουν υποστεί κι

αυτό να φανεί. Κάθε φορά που να υπάρχει μια επέτειος να το βλέπουμε, να ενοχλεί με την παρουσία του. Κι αν έχετε δικούς μας που είναι εναντίον να το χαίρεστε, αν μερικοί δικοί μας σας πάνε στα δικαστήρια να το χαίρεστε, αν μας πάει στα δικαστήρια η Τουρκία να το χαίρεστε, γιατί στο τέλος θα είναι εδώ. Αυτό που έχει σημασία είναι ότι αν βρείτε αντίσταση, τότε μεγαλώνει ο αγώνας. Αν οι Πόντιοι καθυστέρησαν σε σχέση με τους Αρμένιους είναι επειδή εδώ στην Ελλάδα βρήκαν μια πατρίδα. Οι Αρμένιοι δεν είχαν, άρα το μόνο που τους είχε μείνει είναι το θέμα της αναγνώρισης. Εμείς πρέπει να περάσουμε στα επόμενα στάδια. Η αναγνώριση έχει αρχίσει και το βλέπετε και σε διεθνές επίπεδο. Η ποινικοποίηση της άρνησης δεν πρέπει να είναι κάτι το θεωρητικό, δεν το πίστευαν οι δικοί μας ότι η Ελλάδα θα έπαιρνε αυτή την απόφαση κι όμως πάρθηκε, έγινε. Πρέπει λοιπόν να συνεχίσουμε με την συγγραφή των βιβλίων, με την αποκατάσταση περιουσιών, και το πιο σημαντικό απ' όλα με την επιστροφή στα εδάφη. Το θέμα είναι ποιος το πιστεύει και ποιος είναι έτοιμος να το κάνει, γιατί έχουμε πολλούς που λένε ότι είναι αγωνιστές, έχουμε ακόμα περισσότερους που λένε ότι είναι μαχητές, αλλά όταν τους ρωτάτε σε ποια μάχη είναι μαχητές δεν ξέρουν το όνομα. Απλώς λένε. Τα λάβαρα που βλέπετε εδώ, θα ήταν καλό να σκεφτείτε αν μπορούν να σηκωθούν. Για να σας δω. Έχουμε συνηθίσει τα λάβαρα μας να τα βάζουμε κάτω. Τα λάβαρα δεν πατάνε ποτέ το έδαφος. Έχετε δει κάποιον που να κρατάει ελληνική σημαία και να την βάζει κάτω; Έχουμε ανθρώπους που έχουν θυσιαστεί και πρέπει να τους θυμόμαστε, αλλά πρέπει να έχουμε και το παράδειγμα. Τι είναι μια κίνηση να σηκώσετε τα λάβαρα; Είναι όμως σημαντική, γιατί δεν το έχετε σκεφτεί ποτέ. Είναι δυνατόν να κάνουμε τέτοιες εκδηλώσεις με λάβαρα που είναι κάτω; Είναι δυνατόν ο παπάς να κάθεται; Μπορεί όμως να σηκωθεί με τα λάβαρα. Και τι εννοώ με αυτό; Εννοώ ότι είναι το παράδειγμα. Αυτό εδώ είναι το βυζαντινό πνεύμα. Το Βυζάντιο ήταν έντεκα αιώνες και το έχουμε εδώ μπροστά μας κι αναρωτιόμαστε που έχει πάει. Στην πραγματικότητα είναι το παράδειγμα. Η εκκλησία, ο σταυρός, τα λάβαρα δεν είναι μόνο σύμβολα, είναι η ζωή μας. Απλώς, ποιος το ξέρει; Έχουμε διάφορους ανθρώπους που δεν έχουν ιδέα για ποιον λόγο κουβαλάμε ένα σταυρό, δεν έχουν ιδέα γιατί ο αετός κοιτάζει την Κωνσταντινούπολη, για έναν πολύ απλό λόγο, δεν το μαθαίνουν πια, τους έχουν αλλάξει τα βιβλία, τους έχουν αλλάξει τα προγράμματα. Αλλά ρωτάω, τόσα χρόνια που ήμασταν υπό κατοχή, υπό τουρκοκρατία, ποιος τα μάθαινε αυτά; Η εκκλησία τα μάθαινε, κανένας άλλος. Το θέμα, λοιπόν, είναι εμείς τι κάνουμε. Γιατί επιτρέπουμε στους άλλους να μας γονατίζουν, γιατί επιτρέπουμε σε άλλους να μας λένε ότι δεν είναι γενοκτονία; Είναι γενοκτονία. Όλοι το ξέρουν και το βλέπετε. Το θέμα ποιο είναι; Το θέμα είναι πώς το συνεχίζουμε. Πώς προχωράμε κι όχι απλώς να κλαίμε. Οι γυναίκες που κλαίνε δεν κλαίνε επειδή είναι γυναίκες, είναι επειδή είναι το πρόπον, πρέπει να κλάψουν

αλλά αυτό δεν φτάνει μετά. Πρέπει να συνεχίσουμε. Οι Κούρδοι απελευθερώνονται και το βλέπετε, οι Αρμένιοι το παλεύουν ήδη. Το θέμα είναι εμείς οι Έλληνες τι θα κάνουμε. Μιλάμε για το 1453 κι ακούτε και το τραγούδι και είναι μερικοί από εμάς που νομίζουν ότι η Ελλάδα είναι αυτό. Όμως, αν είχαν κάνει το ίδιο οι Πελοπόννησιοι θα είχαμε μόνο την Πελοπόννησο που θα ήταν απελευθερωμένη, θα ήμασταν ακόμα υπό κατοχή, επειδή δεν θα είχαν σκεφτεί, έχετε σκεφτεί την Θράκη. Έχουμε τόσο πολύ συνηθίσει να βλέπουμε την Θράκη ως άλλη χώρα που αναγκαζόμαστε να του βάλουμε και γεωγραφικό προσδιορισμό. Η Θράκη είναι απλά τα πράγματα. Η Θράκη είναι ελεύθερη και κατεχόμενη. Η κατεχόμενη πρέπει να είναι ελεύθερη κι αυτό σημαίνει ότι αυτός ο αετός που βλέπετε στα λάβαρα σας δείχνει τι να κάνετε. Το κάνουμε αυτό, το συνεχίζουμε. Να ξέρετε ότι οι Κούρδοι αποκτούν ταυτότητες, οι Αρμένιοι αποκτούν ταυτότητες, οι Έλληνες του Πόντου μπορούν να έχουν ταυτότητες και να το διεκδικήσουν εκεί, διότι είχαμε ανθρώπους σαν τον Lemkin που μας βοήθησε για την έννοια της γενοκτονίας. Είχαμε ανθρώπους σαν τον Wilson που μας έδειξαν που είναι αυτά που έχουμε δικαίωμα να έχουμε. Και ρωτάω, ακόμα δεν αξιωθήκαμε να τους ονομάσουμε Δίκαιους; Τον Lemkin, τον Wilson, πώς είναι δυνατόν οι Έλληνες του Πόντου να μην σκέφτονται ότι υπάρχουν άλλοι που βοηθάνε τον ίδιο αγώνα; Υπάρχουν άλλοι λαοί που έχουν θεσπίσει τον θεσμό των Δίκαιων και εμείς αναρωτιόμαστε ακόμα που είναι, ενώ μιλάμε για τον Morgenthau. Άρα δεν είναι μόνο εμείς, είναι και οι άλλοι. Οι άλλοι που πιστεύουν στα ίδια δικαιώματα, που πιστεύουν στα Δικαιώματα της Ανθρωπότητας. Αυτό που έκανε ο Wilson είναι πολύ απλό, ακόμα και μετά την γενοκτονία όταν χάραξε τα σύνορα με την Τουρκία, τα χάραξε τηρώντας τον πολιτισμό και είπε ακόμα κι αν δεν είναι κανένας εδώ, εδώ ήταν άλλος πολιτισμός, δεν έχετε δικαίωμα να τον καταπατάτε. Και το ερώτημα είναι το εξής για μας, εμείς το ξέρουμε ότι ήμασταν εκεί, το θέμα είναι πόσοι από εσάς ξέρουν ότι θα ξαναείμαστε εκεί. Αυτό λέει αυτή η μέρα, δεν θα ξεχάσουμε, γιατί θα επιστρέψουμε κι εγώ σας προετοιμάζω απλώς για την επιστροφή. Άρα αν πιστεύετε και είστε πραγματικά πιστοί, να το δείξετε με τον αγώνα σας. Δεν ερχόμαστε σε μια πλατεία μόνο και μόνο για να βρεθούμε. Ερχόμαστε για να μην ξεχάσουμε το μέλλον, όχι μόνο το παρελθόν. Και το μέλλον είναι ότι τα Δικαιώματα της Ανθρωπότητας πρέπει να το παλέψουμε και μέσω του Πόντου. Έχουμε δικαίωμα να είμαστε εκεί, έχουμε δικαίωμα γιατί ήμασταν εκεί και έχουμε δικαίωμα να το ζητήσουμε, γιατί είναι δικαίωμα της Ανθρωπότητας. Αυτό ήθελα να σας πω, ευχαριστώ πολύ σε όλους. Καλή συνέχεια.

